

BERKINGE BRUK

Berkinge bruk

I Berkinge fanns under 1500-talet två skattehemman. Ett av dessa förpantades 1632 till Gerhard de Besche, en av de holländare som 1624 arrenderat Forsmarks kronobruk. På egendomen uppförde de Besche hammarverk och masugn. Sedan han 1646 blivit ägare till Forsmark inlemmades Berkinge i detta bruk. Hammarverket ödelades 1711, masugnen var i drift till 1884. Berkinge gård, uppförd omkring 1750, består av en mindre huvudbyggnad och två små flyglar. Herrgården har högt valmat tak och ålderdomlig kvadratisk plan. Till gården hör ekonomibyggnader från 1800-talet. I bruksmiljön ingår arbetarbostäder, lämningar av ekonomibyggnader, till stora delar uppförda av slaggsten, masugnsruin, rostgrop och bruksdammen som nu återställts.

Berkinge encompassed two taxable estates in the 16th century. One of these was granted in 1632 to Gerhard de Besche, one of the Dutchmen who in 1624 leased the Forsmark estate. de Besche erected a hammer mill and blast furnace on the property. Berkinge was incorporated into the works in 1646 when de Besche became owner of Forsmark. The hammer mill was demolished in 1711; the blast furnace operated until 1884. The Berkinge estate was constructed circa 1750 and consists of a small main building and two small annexes. The manor house has a tall bipped roof and an archaic, quadratic design. Farm buildings from the 19th century are included within the estate. The works features workers' housing, the remains of cinder stone farm buildings, blast furnace ruins, corrosion pit, and newly renovated dam.

FVII

Stångjärnsstämpeln var brukens varumärke och borgade för hög och jämn kvalitet.

The bar iron stamp was the trademark of the Bruks and guaranteed a high and consistent quality.

VALLONBRUK

Industrisamhällen där naturtillgångar bearbetas kallas ofta bruk. I Uppland fanns alla nödvändiga naturresurser för järnframställning: maln från Dannemora, skogar till träkol och vattenkraft till masugnar och smedjor. Ett rentional järnbruk växte upp i landskapet. De kallas vallonbruk efter de vallonska yrkesmän som hade en ryckelroll vid järnframställningen. Vallonerna värvaldes till Sverige av framryta företagare, främst Louis De Geer, som insåg värdet av deras yrkeskunsklighet. Vallonsmidet pågick från tidigt 1600-tal till en bit in på 1900-talet. Stångjärnet från vallonbruket var under lång tid världledande i kvalitet, och en stor del av produktionen gick på export, främst till England. I dag är de flesta vallonbruken välbevarade, unika besöksmål och några har fortfarande en världledande metallindustri.

An industrial village where natural resources are processed is called a "bruk" in Swedish. Within the Uppland region all the necessary raw materials for iron production were available: ore from the Dannemora mines, forests for charcoal, and water for powering blast furnaces and forges. More than thirty ironworks were established in the region. These "vallonbruk" derive their name from the skilled workers who came to Sweden from Wallonia in present day Belgium. The craftsmen were brought here by far-seeing industrial entrepreneurs, among them Louis De Geer, who recognized the value of their professional skills. Walloon forging was the principal iron working method here from the early 17th century until the early 20th century. The vallonbruka bar iron was for many years the finest quality available in the world, and much of the production was exported with the greater part going to England. Today most of the vallonbruka are well-preserved, unique tourist attractions and a few still maintain world-leading metal industries.

